

INFO

**V neděli 10. června
Slavnost Těla a krve Páně.**

Slavnostní mše svatá
s průvodem na náměstí Míru
**v 9.00 hod. v kostele
sv. Petra a Pavla v Mělníku.**
Večerní mše sv. v 18.00
v kostele sv. Ludmily.
Ostatní mše nebudou.

**Zveme na mši sv.
do Šemanovic.**

**Neděle 10. června
od 15.00 hod.**

**KOSTEL SV. JANA
NEPOMUCKÉHO
ŠEMANOVICE**

**PRAVIDELNÝ POŘAD
BOHOSLUŽEB V ROCE 2012**

10.06. - neděle v 15.00
05.07. - čtvrtek v 15.00
(slavnost sv. Cyrila a Metoděje)
12.08. - neděle v 15.00
(slavnost Nanebevzetí Panny Marie)
16.09. - neděle v 15.00
(slavnost zjevení Panny Marie
v La Salette)

**V pátek 29. června
Slavnost sv. Petra a Pavla.
Poutní mši sv. v 18.00 slouží
Otec Biskup Jan Baxant.**

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

CO NEZNAMENÁ „OSOBNÍ POVOLÁNÍ“

Když se řekne osobní povolání, co se nám vybaví? Většinou si lidé představí, že „ten dělá to a ten zas tohle“, jak se zpívá v jedné písničce. Prostě každý děláme něco, takže každý máme nějaké povolání. Jiná představa se vynoří, když se slovo povolání vysloví v církvi: Ten je kněz, ten je řeholník, takže oni mají povolání, zatímco tenhle je laik, takže žádné povolání nemá. To je ale velký omyl! Osobní povolání se týká každého člověka, ať věřícího nebo nevěřícího. Jde o jedinečný a naprosto neopakovatelný vztah Boha ke každému z nás. Bůh si nás totiž každého vyvolil ještě před založením světa. Na tento vztah pak člověk svým osobitým a jedinečným způsobem odpovídá.

OSOBNÍ POVOLÁNÍ JE VZTAH MEZI BOHEM A ČLOVĚKEM

Osobní povolání je zcela konkrétní každodenní žitý vztah mezi Bohem a člověkem. Nejde tedy jen o prvotní moment, kdy člověk Boží volání zaslechne. Povolání trvá po celý život, každý jednotlivý den. Je proto potřeba naslouchat hlasu lásky svého Boha každý den a odpovídat na něj ve všech situacích svého života.

BOŽÍ POVOLÁNÍ JE BOŽÍ LÁSKA K NÁM

Pro člověka je důležité žít v Božím volání stále, protože Bůh nás nikdy nepřestal volat a nepřestal k nám různě promlouvat. Postupně se učíme vnímat a odpovídat na Boží doteky, na jeho slovo. Hledáme jeho tvář i způsob, jakým chce on, abychom byli slovem Božím pro tento svět. Hledáme, jak chce on žít svou přítomností v našem životě, jak se máme stát právě my darem Božím pro druhé.

Žítí v Božím volání utváří naši nehlubší podstatu, naši identitu. P. Cantalamessa to výstižně vyjádřil, když řekl, že člověk není člověkem jenom tím, že se narodí, protože se rodí i spousta jiných tvorů... Člověk je člověkem v hlubším slova smyslu právě tím, že je volán Bohem. Žít vědomě v Božím volání, ve vztahu s Kristem je proto podstatou našeho života. Jinak bychom totiž jen živořili a žili jako nějaké živočichové. Od rána do večera bychom pobíhali, vydávali nějaké zvuky, občas něco snědli, pak si odpočinuli a zase běželi někam dál... Povolání je něco, co je z Boží strany stále a trvalé, každodenní a věčné. Je to vlastně jeho osobní láska k nám, která netrpí žádnými výpadky.

PÁNSKÁ JÍZDA

aneb Tátové s dětmi

KDY: V sobotu 30. června v 9:00 hodin na parkovišti před bývalou továrnou LIAZ nahoře v Mlázicích.

KAM: Tajemný lesík v polích nad Mlázicemi. Dost časté místo loupeživých přepadení. Snad najdeme útočiště v podzemní jeskyni. Návrat kolem 16 hod.

PRO KOHO: Tátové se syny a dcerami, zúčastnit se mohou i muži bez dětí. Podmínkou je schopnost ujít 6 km za den a ochota účastnit se šiškové války v lese. Věk nerozhoduje. Vzhledem k terénu není vhodné pro kočárek.

Podrobnosti na nástěnce v kostele nebo:

Marian Ondřej, tel. 607 616 429,

marian.ondrej@centrum.cz

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

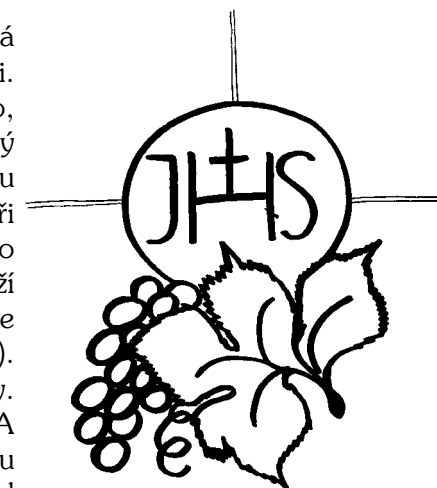
Láska dovršená

Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, kdy měl přejít z tohoto světa k Otci. A protože miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti. (Jan 13,1)

Pro mne k exerciciím patří, abych v nich rozjímal o největším tajemství lásky, které nám Kristus dal, o tajemství eucharistie. Za klíč k eucharistii jsem vybral první verš 13. kapitoly Janova evangelia: „Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa šel k otci; miloval své, kteří jsou ve světě a prokázal svou lásku k nim měrou nejvyšší.“

Jan tímto veršem vykládá nejen mytí nohou, nýbrž i eucharistii. V obraze mytí nohou Jan vyjadřuje to, co nehlouběji poznamenávalo celý život Ježíšův a co chtěl ještě jednou položit na srdce svým učedníkům při večeři na rozloučenou. Už Ježíšovo vtělení je pro Jana výrazem Boží lásky. „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jediného dal“ (Jan 3,16). Svou vinou jsou lidé neschopni lásky. Stáhli a uzavřeli se sami do sebe. A tu přišel Ježíš, aby je svou láskou opět uschoptil k lásce. Uzdravoval nemocné, láskyplně se skláněl k bolavým místům, která lidé skrývají před sebou i před druhými. To se nejzřetelněji ukázalo při mytí nohou. Tu Ježíš pokleká, aby se nás dotkl na nebolavějším místě a aby nás uzdravil a aby nám umyl naše prachem této země ušpiněné nohy; nohy, které jsou nepohledné, zablácené, poraněné trny a střepy z cest. Staří mluvili o Achilově patě, kde jsme zranitelní. Největší ranou, která nás trápí, je rána smrti a rána samoty, která se nejradykálněji projevuje smrtí. K té se Ježíš při svém ukřižování sklání, aby se nás na tomto zranitelném místě dotkl a uzdravil nás. Ježíš umírá s tímž slovem na rtech, jímž popisuje Ježíš jeho lásku při mytí nohou. Ježíš nás miluje až do konce. Když umírá, říká: „Dokonáno jest.“

Jan mytím nohou a řečí na rozloučenou, která následuje, nám popisuje, oč při každém slavení eucharistie jde. V eucharistii slavíme Ježíšovu lásku, již nás miloval až do konce. Dát sebe někomu k jídlu je výrazem největší lásky. Dává-li se nám Ježíš za pokrm a v podobě chleba, který smíme žvýkat, pak to je jakoby políbek lásky, jímž nás líbá. A dává-li nám svou krev v podobě vína, pak začínáme tušit, že jeho láska je sladší než víno. Vpíjíme do sebe jeho božskou lásku, abychom opět byli schopni milovat se navzájem. Při každém slavení eucharistie nám Ježíš prokazuje svou lásku měrou nejvyšší. Tu se k nám sklání, k našim poraněním a urážkám, kleká si k nám, aby se dotýkal našich nohou, které se ušpinily na prašných cestách našeho všednodenní, které jsou zabláceny naší vinou, kterou jsme se svou nepozorností nebo zlobou obtížili. Ježíši smíme ukázat všechno, co jinak před lidmi skrýváme. On se nás láskyplně dotkne a obmyje nás a - budeme čistí.

V eucharistii nám Ježíš zanechal odkaz své lásky. V ní se zviditelnilo a zhmotnilo vše, co konal během celého svého života. Mluvil k lidem slovy lásky, slovy, která jim přislíbovala otcova láska, slovy, která vycházela z jeho milujícího srdce. Napřimoval a odvahu dodával lidem, kteří nebyli schopni sebe samé akceptovat. Ukazoval jim jejich nedotknutelnou důstojnost. Uzdravoval jejich rány. Zval zpět k životu a k Bohu celníky a hříšníky, které zbožní odvrhli a ukazoval jim novou cestu. Ve svých podobenstvích oslovoval lidi situacemi, které oni sami ze života znali, a vyprávěl jim o Bohu tak, že se jim otevřely oči. Jan vkládá Ježíšovi při poslední večeři řeč na rozloučenou, kde ještě jednou před svou smrtí řekne to, co mu leží na srdci. Slova lásky to jsou, co ruší hranici mezi nebem a zemí, mezi Bohem a člověkem, mezi životem a smrtí. Tato slova lásky mluví při každé eucharistické slavnosti vyvýšený Kristus k nám; adresuje nám tato slova z nebe, ale současně i jako ten, který je uprostřed nás. Skutečností se tu stává, co Ježíš ve své řeči na rozloučenou praví: „A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já” (Jan 14,3). Při slavení eucharistie jsme tam, kde je Kristus. Je tu intimní kruh učedníků. Ježíš nám otvírá své srdce slovem s hostinou. Dává tu sebe sama: Vezměte a jezte. To jsem já sám. Já se vydávám za vás, abyste vy mohli žít a věřit v mou lásku a v lásku Otce a abyste se navzájem právě tak milovali. Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já.

Ježíš při poslední večeři, při mytí nohou a při své smrti na kříži vryl zcela hlubokou stopu své lásky do tohoto světa. A v každé eucharistii se stopa této lásky pro nás zviditelňuje. Eucharistii však slavíme také proto, abychom v tomto světě zanechali stopy své lásky. O Ježíšovi se praví: „Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu otec dal všechno do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se” (Jan 13,3-4). Ještě ustanovuje znamení své lásky. My víme právě tak jako Ježíš, že jsme od Boha vyšli a že se opět k Bohu vrátíme. Otázka je, jaká znamení lásky konáme. Eucharistie není jen Ježíšova hostina na rozloučenou, nýbrž i naše vlastní. Slavíme při ní Ježíšovu smrt a jeho vzkříšení a předjímáme v ní i svou vlastní smrt a své vzkříšení. Vyznáváme, že i my jsme zde na zemi jako hosté. A tak je slavení eucharistie pro nás pozváním, abychom tváří v tvář našemu rozloučení vědomě žili a zanechali tak lidem znamení své lásky, která zůstávají. Pokuste se v příštích dnech slavit eucharistii v tomto smyslu. Procíťte, co to znamená, že vás Ježíš miluje až do krajnosti, že se za vás vydává, že se vám dává za pokrm a za nápoj. A uvažujte o tom, jak byste mohli osvědčit svou lásku vůči lidem, kterou dostáváte; těm lidem, které dnes potkáte; jak byste jim rádi ukázali, že je milujete až do krajnosti, až do konce, že je milujete bez výhrad, že vaším vlastním poselstvím je láska; že láska je vaším posledním slovem, které byste jim rádi zanechali. Ve východní církvi obvykle přistupují ke sv. přijímání s rukama zkříženýma na prsou. Pokuste se v příštích dnech meditovat s tímto gestem. Zkřížte své ruce na prsou a představte si, že ve vašem srdci dlí Kristus se svojí láskou, s níž vás miluje až do krajnosti. V gestu kříže ochraňujte Kristovu lásku ve svém srdci jako to, co je nejzácnější vůbec. Odevzdejte se tomuto gestu a představujte si přitom, že Kristova láska ve vás jako oheň proniká vším, všechno naplňuje a svou něhou zahřívá. Pak myslte na ty lidi, kteří vám leží na srdci a představujte si, jak se tato láska z vašeho srdce přelévá i na ně a oni tím nejsou chudší, nýbrž že v sobě pocítí novou vitalitu a hluboký vnitřní mír; buďte si jisti tím, že Boží láska, chráněná ve vašem srdci, stačí pro všechny, s nimiž se dnes setkáte.

Anselm Grün

Pastýrský list k VII. Světovému setkání rodin

Milé sestry, milí bratři, prožíváme květen, který je zvláštním způsobem věnován Ježíšově Matce Panně Marii, ale tento měsíc přináší i řadu dalších podnětů k zamyšlení

o dnešní rodině; jednak sté výročí, kdy jako ocenění a uznání důležitosti ženy v rodině byl vyhlášen a poprvé slaven Den matek. Stalo se tak ve Spojených státech amerických a u nás byl tento den slaven (i když s určitým přerušením) od roku 1923 vždy druhou květnovou nedělí.

Dále si připomínáme významný den 15. květen, který Valné shromáždění Organizace spojených národů počínaje rokem 1994 vyhlásilo jako Mezinárodní den rodin. Důvodem a cílem bylo posílení vědomí důležitosti rodiny jako základního prvku společnosti a také podnícení institucionálního úsilí národů a jejich politiků k řešení vážných otázek souvisejících s rodinou.

Bezprostředně se tento list věnovaný rodině dotýká už VII. Světového setkání rodin se Svatým otcem Benediktem XVI., které proběhne na přelomu května a června v italském Miláně. Tato setkání rodin probíhají v tříletých intervalech od roku 1994.

Je důležité nezapomínat, že rodina je oblastí, která patří k nejcennějším darům lidstva. Z hlediska společenského poznání nemá dnes rodina žádnou jinou alternativu. Kde jinde se může člověk naučit odpovědnosti? Kde jinde může lépe zrát než v rodině, která je založena na láskyplném, stabilním a rovnoprávném vztahu muže a ženy? Všechna jiná výchovná zařízení jsou úspěšná jen do té míry, do jaké dokážou fungující rodinu napodobit. Naše budoucí společnost, a je tím myšlena občanská společnost, bude natolik svobodná, spravedlivá, vlídná a tolerantní, nakolik rodiče dokážou dobře vychovat své děti. To nemůže udělat nikdo jiný. Přes toto všechno se obvykle o rodinu začne někdo zajímat, až když je před rozpadem. Individualismus a touha po osobním prospěchu, příznačné pro naši dobu, činí rodiny stále křehčími. A prvními oběťmi se pak stávají děti, protože jsou zbaveny opory v jednotě rodičů. Jsou to známé věci a zaměřuje se na ně řada nejen církevních dokumentů, ale i profánních studií.

Jak to vypadá s rodinou dnes? Je zajímavé, že podle nedávno zveřejněné statistiky devadesát procent obyvatel naší země jako největší hodnotu svého života touží najít vhodného partnera a vydržet s ním v jednom manželství. Pro fakt, že je realita jejich manželství jiná, je uváděno mnoho důvodů. Patří k nim nedostatečná komunikace v rodinách, chybějící pozitivní vzory ve vlastní rodině, přesvědčení, že cesta k úspěšnému životu a osobnímu prospěchu podporovanému společností vyžaduje individualismus, neústupnost, tvrdost, dokonce i určité formy násilí.

A tak jsme svědky toho, jak má nakonec stále méně mladých lidí odvahu se na někoho vázat, založit rodinu a dát život dětem. Bojí se ztráty svobody i zajímavého zaměstnání, které je synonymem pro zajištěnou životní úroveň a je považováno za jediný způsob seberealizace a naplnění vlastní identity. Dalo by se říct, že mnoho lidí touží po cíli, ale nejsou ochotni jít po cestách, které k tomuto cíli vedou.

Na základě toho, co bylo řečeno, chceme vyjádřit poděkování a uznání všem, kteří se nebojí uváženě vstupovat do manželství a nebojí se mít děti, i když s příchodem dětí do rodiny se radikálně mění nároky na oba rodiče, zvláště na matku, která ve většině případů přebírá hlavní tíhu péče. Zaměstnavatel dává rodičům pro výchovu dítěte jakousi „dovolenou“. Je zvláštní, že i mnoho lidí považuje toto nové, v porovnání s nasazením v zaměstnání mnohem náročnější vytížení, za jakousi dovolenou. Vážíme si rodičů, kteří chápou rodičovskou péči jako nenahraditelnou pro dítě i pro jeho lidské zrání. Proto mají odvahu spokojit se s nižší životní úrovní a investovat (čas i peníze) do dětí.

Založení rodiny považujeme přinejmenším za rovnocenné úsilí, jakým je budování profesní kariéry, a práci pro rodinu za stejně přínosnou jako práci placenou. Nebojte se investovat do budoucnosti a žijte naplnění nadějí, že i okamžité nepohodlí a s ním spojená oběť přinese dobré ovoce. Početí a výchova dětí je jedinečným a nenahraditelným zdrojem skutečné prosperity společnosti i vás samých, i když to naše současná společnost většinou takto neocenuje.

Tématem letošního Světového setkání rodin v Miláně je „Rodina, práce a slavení.“ Toto téma se dotýká vztahu muže a ženy, jejich přebývání ve světě práce a prožívání jejich vzájemného vztahu v rodině, které je vyjádřeno slovem slavení. Chce se tedy zabývat naléhavou otázkou současné rodiny, aby se stávala „základním místem, kde se láska žije a kde se k lásce vychovává“ (Benedikt XVI.), a současně obstát ve shonu každodenního života.

Obětavá láska rodičů pečujících o každé své dítě není v první řadě nějakým výkonem, ale projevem vztahu k dětem. Právě rodiče jim nenahraditelným způsobem pomáhají vytvářet vlastní vztahy ke světu, který je obklopuje, a samozřejmě také k Bohu. Rodina se

stává plodnou, když chrání rytmus každodenního života mezi prací a slavením, mezi něhou a láskou, úsilím a nezištností. Také vzájemným odpouštěním utvářejí rodiče životní styl svých dětí. (Pokud se o těchto věcech chcete dovědět víc nebo se za ně modlit, jsou vám k dispozici Přípravné katecheze k VII. Světovému setkání rodin, které najdete na internetových stránkách www.rodiny.cz.)

Sestry a bratři, děkujeme každému z vás, kteří přijímáte péči a starost o dobro rodiny jako dar i jako nejdůležitější úkol svého života, a také vám, kteří se za to modlíte.

Žehnají vám biskupové naší vlasti.

Trinitární vyznání

Při bližším pohledu vyznání Trojice není nic jiného než svědomité, i když zajikavé, jiné vyjádření věty z 1. listu apoštola Jana: „Bůh je láska” (1 J 4,8.16). Tím je řečeno: Bůh není monomanický osamělý Bůh; je naopak sám v sobě dialogem, sám v sobě děním sebesedlující lásky; je sám v sobě společenstvím (communio). Jestliže však ten nejvyšší, všechno obsahující a všechno určující, jemuž říkáme Bůh, je láska, pak je veškerá skutečnost určována láskou a zaměřena k lásce, pak je smyslem vší skutečnosti láska.

Tato teze má velké důsledky pro naše křesťanské chápání skutečnosti. Trinitární jednota-communio se ukazuje jako model křesťanského chápání skutečnosti. Nauka o Trojici totiž znamená průlom do chápání skutečnosti, které bylo určováno primátem substance existující v sobě a pro sebe, směrem k chápání skutečnosti pod primátem osoby a vztahu. Podle křesťanského chápání není poslední skuteností sama v sobě jsoucí substance, ale osoba, kterou lze plně myslet jen v nezištné vztažnosti dávání a přijímání. Mohli bychom také říci, že smyslem bytí je v křesťanském pohledu láska.

Z toho vyplývá základní model křesťanské spirituality, nezištná služba.

Z církevního učení o Trojici totiž vyplývá zcela jiná představa jednoty. Není to strnulá, monolitická, uniformní a tyranská jednota, která vylučuje nebo potlačuje či pohlcuje každou odlišnost. Taková jednota by byla chudobou. Boží jednota je plnost, ba překypující plnost nesobeckého dávání a darování, vylévání sebe v lásce, jednota, která nevylučuje, nýbrž zahrnuje žívoucí vzájemnost s druhými a pro druhé. …Inspiruje řád, v němž jednota vyniká tím, že všichni dávají podíl na vlastním a činí jej společným.

Krátce: trinitární vyznání vykládá smysl bytí jako lásku. Víra v trojjediného Boha proto působí v činné lásce.

Walter Kasper